

HET ANDERE LEVEN

krijgt. En zij zelf krijgt niets, heelemaal niets. Ze vergeet, dat ze vier jaar ouder is, dat de tante toch moeilijk voor zeven kinderen wat mee kan brengen. Ze weet alleen, dat zij bij niemand hoort, heelemaal bij niemand. Ze vlucht het huis uit, ze laat zich vallen op de grond in een boschje hooge paarse herfstseringen. . . .

En nu dertig jaar later kan de vrouw in het bed nog de geur ruiken, de bittere, kruidige geur van de phloxen, die haar als kind beschermden toen de Eenzaamheid kwam. De eenzaamheid, die eigenlijk nooit meer week.

De vrouw, die Hanny Westhoff heeft geheeten, gaat rechtop zitten: waarop is het, dat ik mijn heele leven heb gewacht? Dat dit gevoel van overbodig zijn van mij werd afgenomen. Hoe komt het, dat dit niet gebeurde? Ik kreeg een man, die veel van mij houdt, ik heb kinderen, waarvan ik hoop en geloof, dat ze zullen worden, wat mijn man is, een sterk gezond mensch elk. Ze zullen voelen dat ze erbij hooren. Voor mij zelf is het nooit gekomen, dit gevoel, nooit heelemaal echt is het kunnen komen.

God had beter gedaan het kleine meisje Hanny weg te nemen van deze wereld, denkt de vrouw een beetje moe. Nu is in het leven nog zooveel te doen. De kinderen moeten nog opgroeien, de man heeft een flinke, vroolijke kameraad noodig om de vele problemen van het leven het hoofd te kunnen bieden. Maar ik hoor er immers niet bij. Op welk wonder wacht ik dan soms toch nog? Op het droomwonder, dat ik als kind binnen in mij had? Op de andere wereld wacht ik. Zou voor iedereen in het leven dat andere komen?

Zij glimlacht. . . . misschien zal het toch ééns komen, dat andere, niet na de dood, maar hier, hier op aarde. Het hooren bij het leven. Het tegendeel van de eenzaamheid.

Maart 1939.